



Łk 3, 1-6 Było to w piętnastym roku rządów Tyberiusza Cezara. Gdy Poncjusz Piłat był namiestnikiem Judei, Herod tetrarchą Galilei, brat jego Filip tetrarchą Iturei i Trachonitydy, Lizaniasz tetrarchą Abileny; za najwyższych kapłanów Annasza i Kajfasza skierowane zostało słowo Boże do Jana, syna Zachariasza, na pustyni.

Obchodził więc całą okolicę nad Jordanem i głosił chrzest nawrócenia dla odpuszczenia grzechów, jak jest napisane w księdze mów proroka Izajasza: „Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, prostujcie ścieżki dla Niego! Każda dolina zostanie wypełniona, każda góra i pagórek zrównane, drogi kręte staną się prostymi, a wyboiste drogami gładkimi! I wszyscy ludzie ujrzą zbawienie Boże”. †

Praktyczne rady

Jan był niezwykle prorokiem. Niewiele mówił, a mimo to zwracał uwagę otoczenia swoim stylem życia. Gdy osiągnął wiek dojrzały, zamieszkał na pustyni, nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a jego pokarmem była szarańcza i miód leśny. Jan codziennie przychodził nad Jordan i wzywał do nawrócenia słowami proroka Izajasza: „Przygotujcie drogę Panu, prostujcie ścieżki dla Niego! Każda dolina niech będzie wypełniona, każda góra i pagórek zrównane, drogi kręte niech się staną prostymi, a wyboiste drogami gładkimi!” (por. Iz 40, 3-5).

Święty Jan wzywał do nawrócenia, które jest najpierw odcięciem się od grzechu i tego wszystkiego, co do grzechu prowadzi. Dlatego głosił on „chrzest nawrócenia dla odpuszczenia grzechów”. Nie jest bowiem możliwa przemiana bez zerwania z tym, co poniża człowieka. A grzech, będąc odwróceniem się od Boga i wypełnienia Jego woli wyrażonej w przykazaniach, jest również poniżeniem człowieka, dziecka Bożego. Grzech powoduje poczucie winy, przygniata do ziemi tego, kto go popełnia. Nawrócenie jest najpierw nawróceniem serca, szczerym obrzydzeniem sobie grzechu i postanowieniem zerwania z nim.

Surowy prorok Adwentu nie powinien nas przerażać, gdyż nam jedynie podpowiada, jak można wybrać Boga całym swoim życiem. Pokazuje, jak wyjść na pustynię ciszy i samotności, odrzucić wygody współczesnego świata, by zobaczyć przychodzącego Boga. Zachęca do prostowania ścieżek życia według Bożych przykazań.

Wyprostujmy więc ścieżki naszego życia. Prostujmy ścieżki wzajemnej życzliwości w naszych rodzinach, podajmy dłoń drugiemu w geście pojednania i zapomnienia wszystkich urazów.

Panie Jezu Chryste, pozwól mi otworzyć swoje serce na wszystkie rady św. Jana Chrzciciela, abym mógł Cię wybierać całym swoim życiem!